

Bisztray Ádám
VÁNDORLÁSAIMBAN

Vándorlásaimban
a vágyakozás volt jó,
érkezés helyett az út maga,
mely síkos lisztjével
estig fehérré tesz,
soha nem a kút, a veder,
hanem a hívó szomjúság.
Soha nem a kert,
szerzett vagy elvesző birtok,
nem a sáros és csorba szerszámok gyümölcse,
hanem a virágzás,
amit fagy nem érhet
s hirtelen tavaszt ad
mandulafák fohászra nyíló karjain.

TÉLNEK HOSSZÚ GYARMATÁN

Fekete záporban gőzöl a föld,
még forró az ősz,
októberi szúnyog sír lámpád előtt,
de lombja vész a parknak,
sziennaverés lombja.
Íme a nyirkos, megtapodott palást,
a csípőről lecsúszó ingváll,
nem veszi fel viselője többé.
Mezítelen halála előtt a vértanú kőris,
vetkezik ártatlan juharfád,
egyik sem tudja ítéletét.
S a víz felől, mélységes lapályról
kúszva lassan a köd megindul,
őrhelyén veri repedt kolompját egy fácán,
torkában rémült, felgyújtott éjfél a futókkal,
mig előnt tornyot, kéményeket merítő áradat
télnek hosszú gyarmatán.